

ABSTRAKT

Cílem této práce je pohlédnout na problematiku institutu krajní nouze a nutné obrany, a to zejména na jejich podmínky, jakož i podmínky a meze jejich překročení. Dosažený závěr by měl směřovat k úvaze, zda právní úpravu těchto institutů v České republice lze považovat za dostatečnou či nikoliv.

Z objektivních a též z praktických příčin, především vzhledem k četnosti výskytu zkoumaných institutů, z dostupné literatury, ale předně z obsahu problematiky, převažuje obsahově v této práci studie týkající se nutné obrany. To však neznamená, že institut krajní nouze je ponechán stranou. Práce je rozdělena do jedenácti kapitol. První část práce je přitom věnována obecnému vymezení institutu nutné obrany a krajní nouze. Další část se zabývá překročením jejich zákonných podmínek a právními důsledky s tímto překročením souvisejícími. Po úvodním zařazení obou institutů pod okolnosti vylučující protiprávnost následuje krátký historický přehled, dále exkurz k úpravě nutné obrany a krajní nouze na jiných místech v českém právním řádu a dále charakteristika všech základních podmínek nutné obrany a krajní nouze, po které je rozebírána problematika překročení mezi dovoleného jednání v nutné obraně a krajní nouzi. Dále jsou zvažovány právní důsledky překročení mezi nutné obrany a krajní nouze a jeho subjektivní stránka. Závěrem je doplněn krátký exkurz k automatickým obraným zařízením a stručný výklad k slovenské právní úpravě těchto institutů pro srovnání s českou právní úpravou.

Tato rigorózní práce vychází z právního stavu k 17.4.2012.